Pennikuvakirjasto VII.

Suom. last. käsij. 2.

Susi ja Kilit.

Wiipuri, Clouberg ja kumpp.

Olipa seitsemän kiliä. Emäkili waroitteli usein pienosiaan sudesta, jonka sanottiin samoowan niillä tienoin. Ja waroillansa oliwatkin kilit, niin ett'ei susi millään mokomin päässyt heidän kimppuunsa. Usein koki hän kyllä, kilihuoneen edustalla öisin seistessään, houkutella heitä ulos, mutta eipä onnistunut. Silloin keksi susi wiimein keinon. Hän tiesi, että paikkakunnassa asui eräs leipuri, joka oli sokea. Tämän luokse hiipi nyt kerran susi hukka ja lausui: „Minä olen emäkili, annappas toki mulle wähän jauhoja taikka leipäpalanen, jotta saan wiedä pienokaisilleni hiukan syötäwää." Susi noin walhetteli olewansa jotakin mitä ei ollutkaan. Ja leipuri,

joka ei mitään nähnyt, uskoi häntä ja antoi suuren palasen leipää."

Leipäpala suussaan juoksi nyt susi eräänä yönä taas kilihuoneen edustalle, wiskasi leipäpalasen sisään ja lausui: „Hywät kilit, tässä saatte suuren palasen leipää ja näette siis että olen teidän ystäwänne, koska sen teille annan. Käykää nyt huomenna, kun kaikki ihmiset owat pellolla, isantänne tupaan, niin saatte leipää ja jauhoja niin paljon kuin mielitte." Tähän paulaan käwiwät nyt nuoret kilit kaikki, sillä emäkili jo sattui nukkumaan. Susi juoksi tiehensä, päättäen seuraawana päiwänä kaappia kynsiinsä kilit, jos uskaltaisiwat tupaan; ja kuinkas käwi!

Jo warhain aamulla, emäkilin

wielä nukkuessa, pötkiwät nuoret kilit huoneestaan ulos ja hiipiwät hiljaa isäntansä tupaan, josta kaikki wäki sattuikin olemaan poissa pellolla. Siellä nyt kilit aika lailla syömään mitä ikinä löysiwät ja huwittelemaan myös. Mutta kesken heidän kisaansa tulla tempasi susi tupaan, ja siitäkös kileille hätä kynsiin! Yksi juoksi sinne, toinen tänne, yksi pyrki loukkoon, toinen sängyn alle, yksi jopa kellokaappiinkin piiloon koki päästä. Mutta siinä ei auttanut mikään. Suden kynsiin joutuiwat he kaikki kuusi, kauhean hukan wangeiksi jäiwät. Susi heitä ei kuitenkaan wielä syönyt, waan päätti kuljettaa metsään omaan pesäänsä, jossa aikoi heitä joukun aikaa kaswattaa, kunnes wähän suu-

remmiksi tulisiwat, jotta paremman paistin heistä sitten saisi. Näin tekikin susi, kuljetti kilit metsään ja ruokki heitä siellä pesässään omalla maidollaan.

Emäkilille oli tietysti kuitenkin tullut poikiansa kowin ikäwä, ja wiimein sai hän isännältään wihiä pienokaistensa olopaikasta. Isäntä, näetsen, kyllä arwasi, että susi oli pikku kilit wienyt. No, päätti emäkili, kun päättikin, lähteä sudelle kostamaan, käwi miten käwi. Lähti siis metsään ja nuuski siellä suden jälkiä minkä pystyi. Ja mitäs ollakkaan! Jo joutuikin wiimein suden pesälle. Mutta kowasti hämmästyi emäkili, kun näki suden siinä lewollisesti pensaan juurella makaawan ja nuorten kilien sitä ime-

wän kuten emäänsä ainakin. Susi sattui nukkumaan, ja sitä seikkaa käytti emäkili hywäksensä. Hän kutsui poikansa pois. Ja nyt kaikki seitsemän juoksemaan minkä sorkat kannattiwat. Heidän wähän matkaa päästyänsä heräsi kuitenkin susi, huomasi kilien poissa olewan ja lähti heitä tietysti heti takaa ajamaan. Tätä olikin kyllä emäkili aawistanut. Mutta tuossa jo tulla samosi susi melkein kililauman kintereissä. „Aha!" ajatteli emäkili, „nyt olet hukassa, hukka parka." Ohjasi, näet, nyt tuossa paikassa kili kulkunsa tien wieressä sattumalta olewan kaiwon ohitse ja asettui sitten poikinensa istumaan tämän toiselle puolelle, katsellen kaiwon kannen yli sutta, joka tulla

samosi täyttä nauhtia heidän päällensä. Tuli sitten susi ja aikoi kerrassaan hypätä kaiwon yli ja tarttua kilien kimppuun. Mutta kaiwon suu oli hywin leweä, ja sinne pudota pulskahti susi parka sywyyteen. Kilit nyt tanssiwat kaiwon ympärillä wihollisensa ansaitun lopun johdosta. Mutta suden oma poika oli myöskin tullut paikalle; hän kowin äitiänsä suri ja koki sittemmin, täysi-ikäiseksi päästyänsä, kuten emänsäkin ennen, wäijyä kilejä kilikartanon ulkopuolella. Mutta kilit oliwat wahingosta wiisaiksi tulleet, eiwätkä enää menneet mihinkään pauloihin. — Sen pituinen se. —

Fürth, G. Löwensohn.